

ἀναπάρωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπαρωτός < ἀναπαρώνω τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προ-παροξυτονίας. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς, ὁ μὴ διευθετηθεὶς: Σπίτι ἀναπάρωτο. Συνών. ἀσυνγύριστος. 2) Ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἀπὸ τοῦς λίθους: Χωράφι ἀναπάρωτο.

***ἀναπαταγώνω**, ἀναφταγώνω Στερελλ. (Αἰτωλ. Βιτριν. κ. ἀ.) Μέσ. ἀναφταγώνομαι Λεξ. Αἰν. ἀναφταγώνομαι Ἰθάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. παταγώνω.

1) Προξενῶ εἰς τινα τρόμον, καταπλήσσω Στερελλ. (Αἰτωλ. Βιτριν. κ. ἀ.): Πῆγες κὶ ἀναφτάουσιν τὰ πιδιὰ Αἰτωλ. Ἐπισαν λῦξ' κὶ ἀναφτάουσιν τὰ πράματα αὐτόθ. Ἀναφταγών'καν τὰ πρόβατα ἀπ' τοὺν ἡσκιον αὐτόθ. Ἀναφταγών'καν οἱ κότις ἀπ' τοὺν γιράξ' αὐτόθ. Ἀναφταγών'κὶ οὐλοὺς οὐ κόσμους μ' αὐτεῖνα π' γένονται αὐτόθ. Τί εἶσι ἀναφτασμένους; αὐτόθ. Συνών. κατατρομάζω, τρομάζω. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. αἰσθάνομαι τρόμον, καταπλήσσομαι, καταπτοῦμαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν.: Ἀναφτάουσι τοὺν πιδὶ Αἰτωλ. 2) Μέσ. τρέπομαι εἰς φυγὴν, ἐξαφανίζομαι Ἰθάκ.: Μὲ τὸ κλαδάνισμα ἀναφταωθήκανε τὰ ψάρια (κλαδάνισμα = ταραχὴ τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης δι' οἰουδήποτε μέσου). Τί πάθατε ποῦ ἀναφταωθήκατε; β) Ἀνησυχῶ, ἐπὶ κυνῶν ὑλακτούντων Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀπόμι ἀναφταώνουντι τὰ σὲ'λλιά, κατ' κακὸν τρέξ' ἔς τοὺν χουριό. γ) Μένω ἀναυδος ἀπὸ τὰ κλάματα Στερελλ.: Ἀναφταώθη τοὺν πιδί.

ἀναπαταχλή ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. παταχλή < πάταχος = πάταγος.

Θόρυβος: Ἀμα ἀκούσῃ ἀναπαταχλή φεύγει. Ἀναπαταχλή μᾶς ἔκαμαν. Ἀναπαταχλή δὲν ἀκούεται (ὑπάρχει ἄκρα ἡσυχία). Συνών. παταχλή.

ἀναπάτημα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπατῶ (II).

Ἡ ὑπὸ τοῦ ὀρθίου ἱσταμένου διαρκῆς μετακίνησις τῶν ποδῶν: Εἶδα ἔναι, μὰ τὸ Θεό σου, αὐτόνο δὰ τ' ἀναπάτημα, δὲ βορεῖς νὰ σταθῇς ἡσυχος;

***ἀναπατοβόλι** τό, ἀλαπατοβόλι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάπατος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 242 κέξ.

Θόρυβος πολλῶν βημάτων: Εἶδ' ἀλαπατοβόλι 'ν' π' ἀκούεται;

***ἀνάπατος** ὁ, ἀλάπατος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. πάτος.

Κρότος, θόρυβος βημάτων: Ἀκούω ἔναν ἀλάπατο. Ἦκουσα τὸν ἀλάπατό σου κ' ἤβγηκα. Ἀλάπατό 'κουσα κ' ἐλλαξοστράτιστα. Ἀμα φορῆς ἐτοῦτα τὰ τσαρούχια, δὲ θ' ἀκούετ' ὁ ἀλάπατός σου (ἐκ παραμυθ.).

ἀναπατῶ (I) Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ἀπατῶ.

Διαφθείρω κόρην, διαπαρθελεύω: Ἄσμ.

Ἦρθαν, ἀφέδη, τῇ φτωχῇ νὰ μὲ ἀναπατήσουν, νὰ μοῦ τὴν δάρουν τὴν τιμὴν κ' ὕστερα νὰ μ' ἀφήσουν.

Συνών. ἀγγίζω 4 γ, ἀπατῶ, καταστρέφω, ξεπαρθεύω, πειράζω.

ἀναπατῶ (II) Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Ἰστάμενος ὀρθίος διαρκῶς μετακινῶ τοὺς πόδας: Δὲ βορεῖ νὰ σταθῇ ἡσυχος, μόν' ἀναπατεῖ οὐλὴ δὴν ὥρα.

ἀναπαντήριον τό, λόγ. σύνθηθ. ἀναπαντήρι Κύθηρ. ἀναπαντέρ' Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναπαντήριον.

1) Αἰθουσα ὅπου μένων τις ἀναπαύεται λόγ. σύνθηθ.: Οἱ καθηγηταὶ - οἱ ἀξιωματικοὶ εἶναι ἔς τὸ ἀναπαντήριον. 2) Ἀνάπαισις Κύθηρ.: Αἰνιγμ.

Ὁλὴ μέρα τῇρι τῇρι | καὶ τὸ βράδυ ἀναπαντήρι (ἢ ζώνη). Ἡ λ. κατὰ πληθ. Ἀναπαντέρῃ τά, καὶ ὡς τοπων. Πόντ. (Χαλδ.)

ἀναπαντικὰ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναπαντικός.

Μὲ ἀνάπαισιν καὶ ἄνεσιν, ἀνέτως: Κάθομαι - κοιμᾶμαι - τρώγω ἀναπαντικά. Καὶ τὰ μικρά μου τ' ἀδερφάκια τὰ βλεπα ἡσυχᾶ, ἀναπαντικά κοιμάμενα τὸ ἔνα κοντὰ ἔς τ' ἄλλο Γ' Ἐπαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,227. Συνών. ἀναπαντικᾶτα.

ἀναπαντικᾶρι τό, Κεφαλλ. (Ληξούρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναπαντικός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶρι.

Εὐχὴ ἐκκλησιαστικὴ ὑπὲρ ψυχορραγοῦντος.

ἀναπαντικᾶτα ἐπίρρ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναπαντικός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτα.

Μὲ ἀνάπαισιν, μὲ ἄνεσιν, ἀνέτως: Κάθομαι ἀναπαντικᾶτα. Συνών. ἀναπαντικά.

ἀναπαντικός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ. ἀ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀναπαντικός. Ἡ ὑπαρξὶς τούτου πιστοῦται ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναπαντικός, ὅπερ εὐρηται ἐν κώδικι τοῦ Χωνιάτ. Πβ. σ. 204,10 (ἐκδ. Βόννης) «τὸ μὲν ἀναπαντικὸν ἢ σάλπιγξ διατόρως συνεθημάτιζε».

1) Ὁ μὴ στενοχωρῶν τὸ σῶμα, ὁ παρέχων ἀνάπαισιν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀναπαντικός καναπές. Ἀναπαντικὴ πολυθρόνα. Ἀναπαντικὸ κάθισμα - κρεβάτι. Ἀναπαντικὰ παπούτσια κοιν. Συνών. ἀναπαντός. β) Ὁ ἄνευ μόχθου συντελούμενος, ἄκοπος, ἄπονος κοιν.: Δουλεῖα ἀναπαντική. γ) Ὁ ἐν ἀναπαύσει, ἐν εὐμαρείᾳ διαρρέων Πόντ. (Κερασ.): Ἀναπαντικὸν ζῶν ἡ ζῆ. δ) Ὁ μὴ στενοχωρούμενος, ἀμέριμος Πόντ. (Σάντ.): Γνωμ. Νεγκασμένον γόνατον κὶ ἀναπαντικὸν καρδίαν (προτιμότερον κουρασμένον σῶμα καὶ ἡσυχος νοῦς παρὰ τὸ ἀντίθετον). 2) Ὁ μὴ ἐνοχλητικός, ἡσυχος Κρήτ.: Κάτσε ἀναπαντικός σου. Ἀσ' τον ἀναπαντικό του. Ἀσ' την ἀναπαντική του.

ἀναπαντός ἐπίθ. Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπαύω.

Ὁ παρέχων ἀνάπαισιν: Ἀναπαντὸν μέρος. Συνών. ἀναπαντικός 1.

ἀναπαύω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀναπαύου βόρ. ιδιῶμ. ἀναπαύω Κέως Μέγαρ. ἀναπαύω Κύπρ. ἀναπάω Κύπρ. ἀναπάζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀνεπαύω Ἀνδρ. Θράκ. (Σαρεκχλ.) Ἰων. (Κρήν.) Κίμωλ. Μύκ. Νάξ. Νίσυρ. Πόντ. (Κερασ.) Σίφν. Σῦρ. Τήν. κ. ἀ. ἀνεπαύου Θράκ. (Αἰν.) ἀνεπαύω Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. ἀνεπάζω Πόντ. (Κερασ.) ἀναπεύω Ἀθῆν. (παλαιότ.) Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Αἰγ. Καλάβρυτ. Λακων. Λάστ. Μάν. Πάτρ. Τρίκκ.) κ. ἀ. ἀναπεύου Ἠπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναπεύω Α.Κρήτ. ἀναπέγω Πόντ. (Νικόπ.) ἀνεπεύω Θήρ. Κρήτ. ἡναπαύω Σύμ. ἡναπαύω Ρόδ. ἡναπαύω Ρόδ. ἡναπαύω Καπ. (Σινασσ.)

